

Gelecek İntihar Ediyor!

Şu malum PISA testi sonuçlarımız... Eğitimde nasıl da en gerilerde olduğumuzu, son zamanlarda en iyi şekilde yüzümüze vuran rapor... Bu niteliksizlik raporu, PISA direktörü Andreas Schleicher'in da dikkatini epeyce çekmiş olacak ki, Türkiye'nin bu alandaki yetersizliği ve seviyesizliği hakkında son derece haklı çıkarımlarda bulunmuş.

Birkaç hafta önce, Habertürk'ten Nalan Koçak'a konuşan Schleicher, özetle şunları kaydetmişti:

"Öğrettikleriniz artık gereksiz..."

"Ezberde iyi, yaratıcılıkta kötüsünüz."

"Eğitimde değişim önemli, ama tutarlı olmalı."

"Matematiğin derin anlamı öğretilmeli."

"Seçmek eğitimde hiçbir zaman iyi bir yöntem değil."

"Öğrencilere öneri: Sınavlara daha az, hayata daha çok kafa yorun."

Bu tespitlere katılmamak, elbette mümkün değil. Çılgınlar gibi, "olmayan bir sistem" üzerinde oynayıp, değişiklik ve yenilik getirdiğini iddia eden paranoyak bir ülkede, her ne oluyorsa dünyaya gelen tertemiz nefeslere oluyor. İçinde gerçek cevherler bulunduranlar, o cevheri hiçbir vakit değerlendiremiyorlar. Her yerde ve her zaman en olmayacaklar, en iyi pozisyonlara getiriliyorlar.

Yanlış, yolun en başında başlıyor;

Çocuklarımıza düşünmeyi öğreteceğimize, en iyi ezber nasıl yapılır onu aşıyoruz...

Rekabeti, ana sınıflarındaki sıralarda başlatıyoruz...

Öğretmenlerimizi, öğrenme ve öğretme isteği, doluluk, yüksek hayat görüşü gibi kriterlere göre seçmiyor, bu mesleği sıradan bir memur zihniyetine paralel olarak tanımlıyoruz...

Zamanın ruhuna ayak uyduramayarak, okullarda canlılığı yaşatamıyor, köhneleşmiş formüllerle ders çıkış ziline çalmasını bekliyoruz...

Sorumluluk duygusunun ne anlam ifade ettiğini öğretemediğimiz için, ödevleri kopyala-yapıştır ile hazır etmeye sevk ediyoruz...

Ana dilimiz Türkçede ciddi tahribatlara izin vererek, konuşmada,

yazmada ve yorumlamada sadece anlamsızlığı ifade ediyoruz...

A ve B şıkkının arasında gidip gelen çocuklarımızın, aslında uçurumun kıyısında yürüyüp durduklarını göremiyoruz...

Kader bu ya... Böylesine bir sistemde büyüdükten sonra, ses de çıkaramıyoruz. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu göremiyor, tüm sağduyumuzu kaybediyoruz. Nihayetinde, dünün sığ ve yorucu disiplininin gelen o çocuk, bir yetişkin olduğunda aynı sıkıcılığı, durağanlığı ve yanlış devam ettirmek zorunda kalıyor. Bu kısır döngünün içinde gerek geçmişinde, gerekse de bugününde yer alan ana-babası, haliyle sessizliği terke cesaret edemiyor.

Düşünsenize;

Senelerdir ne çok oynadık eğitimle, kalemle, defterle, kâğıtla... Biri geldi, biri gitti... Dünkü değiştirdiğimizi, bugün beğenmedik... Şimdi olur dediğimize, yarın olmaz dedik... Yazdığını sandığımız tüm kalemlerin, esasında kör uçlu olduklarını görmek zorunda kaldık...

4+4+4 ile yılları manasızca bölmediğimiz kalmadı, minicik aydınlık yüreklere haremlik-selamlık gibi çağdışı ayrımları da reva gördük...

Sınavlarımıza dahi hile karıştırmayı becerdik...

İnanın;

Yabancılar, bizden daha çok haberdarlar bu ülkede neler olup bittiğinden. Bizlerden daha çok bilincindeler toplumdaki yozlaşmanın... Bu toplumdaki herhangi bir veliden çok daha fazla görüyorlar kâğıtlarımızdaki yanlışlıkları...

Bence, endişelenin!

Çünkü bu resme göre;

Geleceğimiz, resmen intihar ediyor!...

İster inanın, ister inanmayın...